

Krista Hafner — Ilustrirala Marija Vogeltnik

Hišica v čevlju

Metuljček

Nekega popoldneva so bili otroci prosti in so se igrali v hišici. Sinja ptičica je rekla: »Lovimo se!«

»Pa se dajmo,« so bili dečki zadovoljni.

In Sinja ptičica je zletela, dečki pa za njo. Lovili so se okoli mizic in stolčkov in posteljic in Sinji ptičici nihče ni bil kos.

Končno se je vendarle upehala in Binče je bil že tik poleg nje, le malo je še manjkalo, pa bi jo bil zagrabil. Tedaj pa je Sinja ptičica mahoma zapela, kakor se je bila naučila:

Če hočem, v metuljčka se
spremenim
in v sinje višave pred vami
zbežim.

In razprostrla je perutničke na predpasniku in zopet zletela in ker so bila vrata v hišici odprta, je zletela skozi vrata na travnik. Dečki so se usuli za njo, ko pa so prišli na travnik, so zagledali čudo prečudno: Sinja ptičica je postajala bolj in bolj drobcena, krilca pa so se ji večala in večala in še preden so se dečki zavedeli, je že letal nad njimi prekrasen metuljček. Dečki so stekli za njim, toda Sinja ptičica-metuljček je zletela visoko pod nebo, se usedla na visok grmiček in jim z dolgimi tipalkami strgala korenček.

Kraljevič

Tedaj je prijahal po poti kraljevič Sedme dežele. Bela perjanica mu je vihrala nad svetlo čelado, sinji plašč se je vil v lahnem vetriču in škr-latnordeča obleka se je bleščala daleč naokoli. V rokah je nosil zlato palico z zeleno mrežo. Bil je ravno na lovu in je lovil metulje. Zagledal je dečke, ustavil konja in vprašal:

»Hola hej, fantiči, kaj pa delate tukaj?«

»Svojo sestrico, Sinjo ptičico, lovimo. Spremenila se je v metuljčka in zdaj ne moremo do nje. Tamle na sončnici sedi in nam korenček strže.«

Kraljevič je pogledal sončnico, pomežiknil z desnim očesom, pomežiknil z levim očesom in rekel:

»Hola hej, fantiči, če ni nič hujšega, kar mirni bodite. Vašo sestrico, Sinjo ptičico, bomo kmalu ukrotili in jo v tole mrežo ulovili. To bo prekrasen lov! Hi, vranček moj!«

Nategnil je vajeti, vranček je zdirjal, kraljevič je dvakrat zamahnil z mrežo in že je bila Sinja ptičica ujeta. Prestrašena se je stiskala v mreži in debela solza ji je zdrknila po krileu.

Kraljevič pa jo je previdno vzel iz mreže, jo prijel za krilca in si jo postavil na roko. Zaukal je in zapel:

»Bratci moji, kaj bi vam del, nikoli še nisem lepšega metuljčka ujel.«

In pobožal je Sinjo ptičico po kosmatem životku, nato pa se je sklonil in jo poljubil na glavico.

In glej, čudo prečudno: Sinja ptičica ni bila več metuljček, ampak zopet ljubka deklica. Kraljevič jo je postavil na tla, jo ogledoval in čedalje bolj mu je bila všeč. Zaploskal je z rokami in rekel:

»Deklica draga, Sinja ptičica, moja ženka boš.«

Sinja ptičica ni rekla nič, le z glavo je pokimala in objela kraljeviča okoli vratu.

(Dalje.)